

naar jeg er færdig, ikke som Udgangspunkt. Det sker først, naar jeg tror, jeg er paa den sikre Side, og det ærede Medlem kan selv regne efter, hvis han har Lyst, eller lade være, det er mig ligegyldigt.

Jeg skal nu sige, hvorfor jeg tog de to Rækker. Det er af den Grund, at vel er 1899—1901 det samme som Aaret 1901 — det drejer sig kun om enkelte Millioner, som Forskellen kan være — og jeg kunde for saa vidt have benyttet enten 3 Aars Gennemsnittet eller det enkelte Aar 1901, fordi det er et Normalaar. Men hvis jeg her benytter til Sammenligning Gennemsnittet af Aarene 1907—09, vilde det ærede Medlem med fuld Ret kunne bebrejde mig, at jeg ser bort fra, at det netop er det sidste Aar, der har bragt Nedslaget. Med andre Ord: jeg har ikke Lov til at benytte Gennemsnittet for 1907—09 til at karakterisere 1909, derfor er jeg i Mellemregningen paa forskellige Steder, hvor det har været nødvendigt, gaaet bort fra det absolutte 3 Aars Gennemsnit og har benyttet Aaret 1909 til Sammenligning ved Siden deraf. Men Resultatet bliver ganske det samme praktisk talt. Der bliver saaledes en Værdistigning efter Fradrag af Gældsforøgelsen i det ene Tilfælde 569 Mill, i det andet Tilfælde 554 Mill. Kr. Men det har jeg ikke en Gang opgivet, jeg ved, at der er nogen Usikkerhed endnu og har afrundet til $\frac{1}{2}$ Milliard, men jeg afrunder nedad. Jeg tror ikke, jeg behøver at komme videre ind paa disse Tal, ærede Medlemmer ville komme til at lede længe efter et eneste Sted, hvor jeg har afrundet paa den Maade, som man har sigtet mig for, nemlig for at faa Aaret 1909 — det maa være det ærede Medlems Mening — i Sammenligning med 1901 saa gunstigt som muligt. Jeg har ikke gaaet det efter; muligvis er der en Fejl ét eller andet Sted, men det er Bagateller, men i Gennemsnittet og paa alle de Steder, hvor det drejer sig om noget som helst væsentligt, har jeg afrundet netop i modsat Retning af den, som det ærede Medlem har omtalt.

Det høje Ting maa undskylde, at jeg har set mig nødsaget til at drage disse Tal frem, men som sagt, jeg mener, man ikke alene har Ret, men ogsaa Pligt til en Gang imellem at tage til Genmæle, naar man fra den Side — det er ikke alene det ærede Medlem, men ogsaa andre fra samme Kant — Gang paa Gang vil give det Udseende af, at det er dem, der give de reelle Oplysninger, medens jeg arme Synder skulde være den, der stadig hev og halede i Tallene, som det ærede Medlem

sagde, for at bevise det, jeg vilde bevise. Det ærede Medlem kan forstaa, at jeg har været her i Tinget saa længe og kendt det ærede Medlem saa længe, at jeg ved, at der intet skulde være de Herrer kærere overfor mig end at gribe mig midt i en stor statistisk Bommert. Jeg er aldeles overbevist om, at det vilde i høj Grad fryde de Herrer, hvis de kunde slaa det fast. Men naar de Herrer vide, at jeg har den inderlige Overbevisning, kunne de ikke anse mig for saa lidet kløgtig, at jeg i den Grad vilde blotte mig ved at begaa en saadan statistisk Dumhed — thi det vilde det være, og det vil jeg overlade til det ærede Medlem — som at beregne Landbrugets Forhold ud fra Aaret 1909, medens jeg i Virkeligheden har brugt 3-Aaret, det statistiske Gennemsnit.

Jeg kunde have Lyst til at gøre en Bemærkning til om et enkelt Punkt, nemlig det ærede Medlems Omtale af Tiendeafløsningen. Det er ikke min Mening at ville diskutere Tiendeafløsningsspørgsmaalet i Øjeblikket — det skulde ellers være mig kært — med det ærede Medlem, men jeg vil henvise det ærede Medlem til, hvad han skrev i en Artikel i „Tilskueren” for 1903. Da havde det ærede Medlem en noget anden Opfattelse end nu. Det ærede Medlem indrømmer i 1903, at Tienden er i allerhøjeste Grad uretfærdig. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet. I Tilskueren for 1903 Side 233 — det ærede Medlem vil andre Veje end Tiendeloven, det er en helt anden Sag — skriver det ærede Medlem: „Baade historisk og økonomisk set” — jeg tænker, at det er med den højærede Formand Tilladelse, jeg læser 5 Linier op heraf — „vilde dog den mest retfærdige og rationelle Form for Udligning af Forskellen mellem de tiendefri og tiendepligtige Ejendomme”, som det ærede Medlem er inde paa, „være den, ikke at hæve Tiendepligten for de nuværende tiendepligtige Ejendomme, men at udstrække den til de nuværende tiendefri Ejendomme”. Altsaa, det ærede Medlem indrømmer, at Tienden virkede den Gang uretfærdigt, og at der burde gøres noget ved dette, men han foretrækker for at holde den ikke-jordbesiddende fri for at tage Del i denne Del af Statens Udgifter, at den Del af Landbruget, der var tiendefri, skulde faa lige Tiende med de andre. Det er en Ting for sig. Men det ærede Medlem indrømmer altsaa, at Tienden ligger i allerhøjeste Grad uretfærdigt, thi ellers kunde det ærede Medlem ikke foreslaa det, han foreslaar, men saa kan det ærede Medlem ikke